

нищо не му отговори. Но като Александръ често пхти повтаряше същото нѣщо, и скърбеше, тогазъ царь Филиппъ рече на сина си тѣй: „Стари ли хора обвинявашъ, ужъ като че знаешъ по-добрѣ, или че си по възможенъ да употребишъ конь? — „Поне тогозъ, отговори Александръ, щѣхъ да го употребѣмъ по-добрѣ, отъ колкото сж го употребили другитѣ.“ — И отговори Филиппъ и му рече: „Добрѣ, но ако напримеръ не ще можешъ да го управлявашъ, тогазъ какво наказание ще приемишъ за несмисленостъта ти? „Азъ, каза Александръ, тогазъ ще му сваля цѣната.“ Тогазъ хванаха всичкитѣ да се смѣлятъ, и слѣдъ това уцѣниха коньтъ и дадоха паритѣ на притежателя, а младъ Александръ немедленно съ изводението на баща си приближа до коньтъ, и като хвана водилото, обърна го къмъ слѣнцето, види се, разбра че коньтъ като виждаше сенката си, която трѣбереше прѣдъ него, за това той се плашеше и трѣпереше. И тѣй хвана да го погали, защото коньтъ бѣше се смутилъ, и като хвърли тихо седлото му, метна се безопасно надъ гърбътъ му. А като видѣ че коньтъ прѣстана отъ да шава, и не можеше да търпи отъ да не тича, тогазъ остави коньтъ да е свободенъ, и като хвана да тича та като свѣткавица се изгубилъ Александръ. Но царь Филиппъ се уплашилъ много за животътъ му, тѣй щото обзѣ страхъ и всичкигѣ ония, които бѣха около Филиппа, та стана едно мъртво мълчание. А младъ Александръ